

Forårsjævn døgn

Af Helle Friis Proschowsky

Hvis du er helt stille og har åbne sanser, kan du lige nu få øje på en gammel hvidhåret mand, der bevæger sig langsomt gennem landskabet. Det er Vinter, der er på vandring. Han går med langsomme, værdige skridt, og man kan se, at han er træt. For et halvt år siden fór han omkring og legede med vinden. Rimfrost voksede frem i hans fodspor, træerne slap deres blade, og stod med nøgne silhuetter mod himlen, når han havde været forbi. Hele verden gik i dvale under hans kongedømme.

Men nu er det blevet marts, og Vinters kræfter er svundet ind. Skridt for skridt nærmer han sig den hule, hvor Sommer venter på ham. Hun har sovet i mange måneder, men nu er hun begyndt at røre på sig. Han har mærket hendes ordløse kald i takt med at dagene er blevet længere, og fuglene er begyndt at synge.

Han er der næsten nu - og åh hvor han dog glæder sig til igen at ligge tæt, sammensmeltet med en anden krop lige netop i denne nat, hvor mørket og lyset er jævnbyrdige og alt er i balance. I nat vil de hengive sig til hinanden igen - ligesom de gjorde ved efterårsjævn døgn, hvor deres kraftfulde elskov befrugtede alt det, som nu har ligget og modnet i mørket sammen med hende. Nu er tiden kommet, hvor det skal ud i lyset og sættes fri. Han træder ind i hulen og ser på den sovende Sommer. Hun er ung og stærk nu - hvilen har gjort hende godt, kan han se. Hendes lange, kraftige hår flyder ud over puden og lyser som rødguld i den sene eftermiddagssol - det er ikke tyndt og hvidt, som han ved, det vil være, når hun kommer tilbage til ham igen ved efterårsjævn døgn. Han tænder et bål i hulen og vækker hende forsigtigt ved at spille på sin tromme. Flammerne kaster skygger på hulens vægge, mens han langsomt klæder sig af og smutter ind under skindene til Sommer.

I morgen vil Sommer sætte sig op, strække sig, og kaste et kærligt blik på den sovende Vinter. Hun vil fjerne de tunge, varme skind, og lægge lette, lyse tæpper over ham. Endnu er hun ikke klar til at forlade hulen, for overgangen fra vinter til sommer må ikke ske for brat. Så hun puster liv i gløderne fra i går, og når bålet brænder højt, tager hun sin fløjte frem. Tonerne danser af sted med vinden og giver signal til svaler, viber, lærker og alle andre fugle om at bygge rede og lægge æg. Hun spiller videre og sender flammerne ud af hulen, for at deres lys og varme kan sprede sig til blomster, træer og buske. Hun spiller påskeliljerne og hyacinterne op ad jorden og pilens dunede gæslinger ud af de klistrede knopskæl. Anemonerne breder deres hvide tæppe ud over skovbunden, før bøgens lysegrønne blade folder sig ud i forårssolens lys.

Ved Valborgsaften - den sidste dag i april - er alt tilendebragt. Hun sukker blidt og lægger fløjten fra sig. Solen har nu så meget magt, at hun kan lade bålet brænde ned. Den lune luft omslutter, hende og hun sidder et øjeblik og lytter til Vinters dybe åndedræt. Så træder Sommer ud af hulen, trækker vejret dybt ned i lungerne og begynder at danse. Og hvor hun træder, vokser blomsterne frem af hendes fodspor.